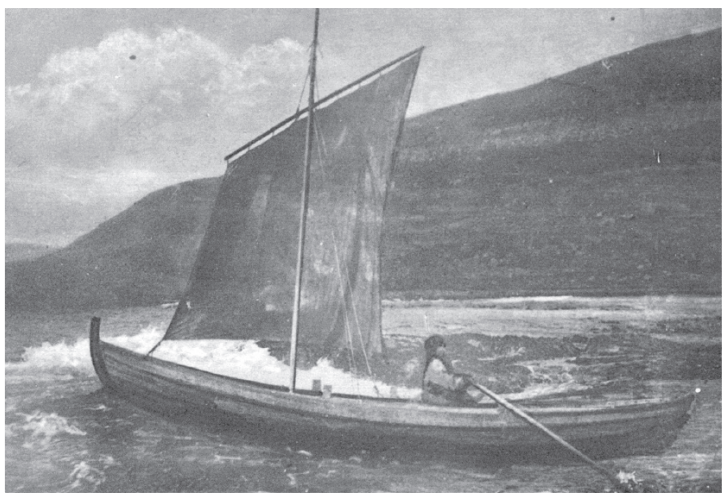

Komandi partur
Í komandi parti greiðir Anna frá um tarvin sum skilti mannamál og um, tá ið hon misti fyrsta barnið

Føroyskur bátur

turen havde de saa de Varer med, som vi skulde bruge hele Vinteren. Kaffe, The, Gryn, Mel, og hvad man nu bruger.

Spøking sum ikki var spøking

En Lørdag Aften, da jeg sad inde i Spisestuen, kom Pigen ind, hun saa aldeles rædselsslagen ud og kunde ikke sige et ord. "Men hvad er der dog i vejen?" spurgte jeg, "Aa, det er saa forfærdeligt, det spørger oppe paa Loftet, og vi vil ikke ligge deroppe længere," fremstammede hun. "Hvad er dog det for noget sludder, der er jo ikke noget spøgeri til." – "Jo, vi kan alle høre det, ogsaa Karlene, og der er ingen der vil gaa derop." Pigen gik ud i Røgstuen. Lidt eft-

kunde se de nærmeste Omgivelser. "Ja, Rendetræet og Væven" – "Det er derfra, Lyden kommer, og det er Spøgeriet," sagde min Mand. Det viste sig, at Gullak havde haft en stabel Skind paa Rendetræet, og det stod igen i forbindelse med Væven, og paa en eller anden Maade kunde denne vægt frembringe Lyden. Da min Mand kom ned, skammede han Folkene ud: "Naar I en anden gang hører noget, skal I se efter, hvad det er".

Tá ið føroyingar ikki vildu vita av kjúlingum

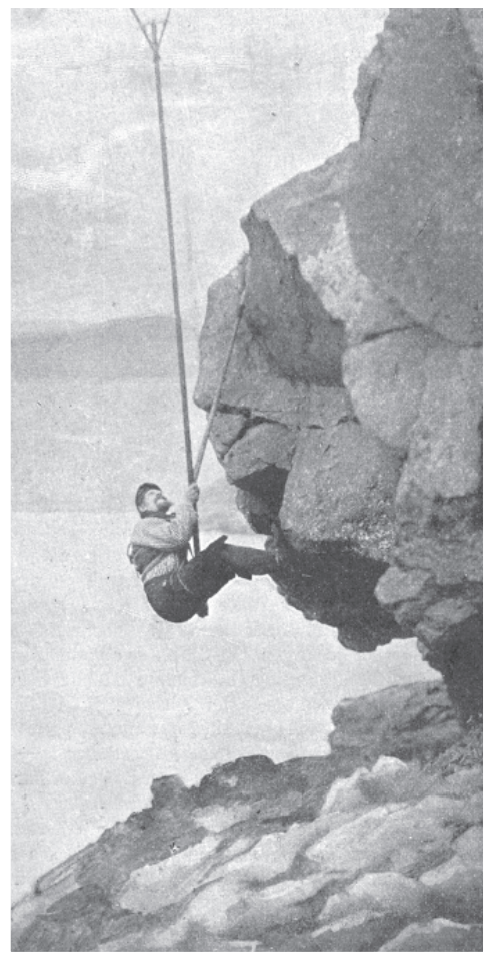
En dag var der en Færing, der bragte os nogle Hanekyllinger. Jeg spurgte ham, om hvad han skulde have for dem. "For Hane-kyllingerne? De skal have tak til,

Kyllingekødet? Jo, det maatte hun gerne. Noget efter kom Magnus ind i Køkkenet. "Jeg har noget lækkert til dig, Magnus", sagde Pigen. "Saa, hvad er det?" "Det er Kalvesteg." Hun rakte ham en Tallerken med Hønsekødet, som hun havde taget alle Benene ud af. Magnus tog Tallerkenen og spiste med Velbehag og stor Graadighed hele Portionen. Da han satte den tomme Tallerken fra sig, spurgte Pigen: "Naa, hvad synes du om det?" "Uhm, storartet", svarede han og slikkede sig om Munden. "Det er Kyllingesteg, du har spist", sagde Pigen og slog en skraldende Latter op. Magnus lo med og sagde godmodigt: "Saa var det ikke saa underligt, at det smagte saa godt."

En skønne dag fik Magnus besøg af sin Broder, der ingen Steder kunde være. Han vilde gerne tjene hos os, men Magnus sagde til ham: "Du skal ikke tage hertil, thi her er ikke værd at være" – "Aa nej, Broder, det kan du ikke bilde mig ind, du har jo været her i fire Aar." Magnus, der ikke vilde have Broderen dertil, fik dog til sidst snakket ham fra det.

Fátækralimir á umferð

Man havde ikke Fattiggaarde paa Færøerne. Var der en enkelt enligstillet eller forhutlet Person, der ikke havde noget Hjem eller Ud-komne, fik vedkommende Ophold hos Bønderne og hos Præsten. Det var en Regel, at vedkommende var en Maaned hos Bønderne og to Maaneder hos Præsten. Den sidste ansaas for at være den rigeste. Paa det Tidspunkt kom der ogsaa saadan et enligstillet Menneske til os. Det var en gammel Pige, lille og rundrygget. Underlæben hang ned paa hende, og naar hun saa op med sine onskabsfulde Øjne, var hun frygtelig at se. Nu skulde man tro, at et saadant Menneske maatte vække Frygt og Rædsel hos Børnene, men nej. Alle vegne hvor Inger kom hen, jubledes Børnene, saa snart de fik Øje paa hende, de styrtede hende imøde, omfavnede og kyssede hende med den største Kærlighed paa den stygge Mund. Ogsaa mine Børn elskede og kyssede hende. Og disse Følelser gengældtes. Fik hun et stykke Sukker, gemte hun det inde paa Brystet og gav Børnene det, naar hun traf dem. Hun havde en egen maade at lege med Børnene paa, de legede med Smaasten, Konkylie o.s.v. og hun forstod at gøre sig til et med dem. – Hun vilde absolut sende sit Fotografi til den tidligere præsts søn, Ernst Vesenberg, som var rejst til Danmark. Da der ikke var nogen Fotograf paa Øen, vilde hun have, at vi skulde sende bud efter

Fleygamaður

Sysselmanden, for at han kunde fotografere hende. Mange Aar efter, at vi var rejst fra Øen, kom vi derop paa besøg. Jeg kom ind i Røgstuen, hvor hun tilfældigvis var paa et af sine Omgangsbesøg. Hun rejste sig og gik mig imøde, idet hun spurgte: "Er det Madam Evensen?" Jo, det var det jo. Hun blev saa glad. Jeg havde nemlig ofte været god imod hende.

Styrmandens Længsel efter Hjemmet

En dag min Mand og jeg sad i Præstegaardens Dagligstue, fik vi gennem Vinduet øje paa to Mænd, der kom gaaende op imod Gangdøren. "Nu faar vi Fremmede", sagde jeg og gik ud for at tage imod dem. Da jeg kom ud, fortalte den ene af dem, at han var født der i Præstegaarden, hans Fader var Pastor Krogh [prestur 1881-1884] og nu var han, saa vidt jeg husker, Styrmand. Dengang han var lille, havde der ude ved et hjørne af Præstegaarden staaet en lille forkrøblet Ribsbusk, der somme tider kunde bære nogle Ranker røde Ribs, og den Busk havde for ham været indbegrebet af al jordens Herlighed. Nu mange Aar efter var han paa sine lange Rejser over de store Have til fjerne Lande med Palmer og anden eksotisk Vegetation ofte kommet til at tænke paa Barndomshjemmet paa den fjerne Ø med det taagede, barske Klima, kommet til at tænke paa den af Stormen forpiskede, men dog saa underfulde lille Ribsbusk,

og han var kommet til at længes saa meget efter det gamle Hjem og den lille Busk. Nu vilde han blot bede om han maatte faa lov til at se Busken. Jeg var glad ved, at den endnu var i behold og han gik saa ud og saa paa den – han var meget glad over at den endnu stod, som da han rejste. Ak ja, de svundne Tider. Bagefter var de inde og drikke Kaffe, og saa gik de atter til fremmede Have og fjerne Lande. Jeg har altid syntes, det var saadant et smukt Træk, at denne Mand, der hele sit Liv igennem havde befaret alverdens skønneste Lande, dog længtes efter og følte sig draget til Barndommens ugæstmilde Ø til Præstegaardens lille forkrøblede Busk.

Ískoyti til Vilhelm Tórsheim
Í frásøgnini um börnini hjá Onnu og Vilhelm Tórsheim í seinasta parti var Viljormur av misgávum útgloymdur. Hann var føddur í 1925. Hann var fyrst giftur við Dagmar Midjord, seinni við Karen Lützen. Aftur seinni helt hann saman við Fanny Joensen. Greitt varð eisini frá brúnni um Sandá, sum Vilhelm stóð fyrri, og har tað var eitt brek, sum mátti rættast. Viljalmur greiddi frá, at her var talan um ein feilur, sum var gjørdur, meðan Vilhelm ikki var til staðar, og sum hann ikki kundi lastast fyrri. Vilhelm var kendur fyrri at lata dygdarverk úr hondum.

Aftur av útróðri

er kom min Mand ind. "Hvad er der i vejen, du ser saa ked af det ud?", spurgte han. "Aa, tænk dig, det spørger oppe paa Loftet, alle Folkene har hørt det, og nu vil Pigerne ikke sove deroppe". "Er der Spøgelser maa vi se dem", sagde min mand, "kom med et Lys." Jeg maatte jo saa tænde Lys og min Mand var ubarmhjertig nok til at lade mig gaa foran opad Trappen, og medens vi gik op, lød den mystiske Lyd atter. "Ser du noget?" spugte min mand, da jeg havde faaet Hovedet op, saa jeg

fordi De vil have dem." Det var første gang, jeg hørte om Færingernes Modbydelighed for at spise Haner. Tilfældigt stod Magnus der i Nærheden, og da han saa Hanekyllingerne, sagde han, at det var dog forfærdeligt, at der var Folk til, der kunde spise saadan nogle Tingester. Vi spiste saa Hanekyllingerne til middag. Vor Pige var saadan en stor "Katle" (Spøgefugl). Om Eftermiddagen kom hun ind til mig og sagde, at hun vilde saa gerne narre Magnus, om hun ikke maatte tage noget af